No. 36. 1844.

# VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 22 Maart.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden ƒ 2,25, en franco per post ƒ 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodsaankondigingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels ƒ 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct.; daarbij 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

## God geve den Koning wijsheid.

De houding, welke thans velen aannemen, is waarlijk onverklaarbaar.

Voor de aanneming der wet, noemde men de leening een hersenschim, de heffing een werk, Alba waardig. —

Na de aanneming prijst men op eens de leening aan. Waarom? omdat men de heffing vreest; omdat men, zoo de Ministers de rust op het spel durven zetten, à tout prix de rust wil bewaren. —

De Ministers, zegt men, hebben een dol stuk aangevangen; offeren wij ons op, om er de schade niet van te dragen. — Is dat eene handelwijze de natie waardig? Is er dan geene uitkomst dan geduldig het hoofd te buigen? Zijn de Ministers onafzetbaar? Kan de regering, kunnen Koning en Kamers niet op eenen verderfelijken maatregel terug komen?

Men gaat zelfs verder, men drijft tot de inschrijving, men wil met geweld bevorderen, wat men afkeurt, men zet elkanderen op tegen hen, die geen deel in de vrijwillige leening willen nemen, men belooft hen verguizing, haat, uitschudding. —

Wonderlijk land, nog wonderlijker volk! Staat dan niet in de wet, dat de inschrijving eene VRIJWILLIGE daad is; maar met welk regt drijft gij er dan toe Ministers en aanhang der Ministers? Het moet u immers genoeg zijn, dat men zich aan eene belasting onderwerpe, welke geen alleenheerscher zoude durven opvorderen. —

De wet spreekt van *vrijwillige* leening en men wil er eene *dwang*leening van maken; waarom dan geene dwangleening uitgeschreven?

Wij, die zeggen, *schrijf in of schrijf niet in*, zijn in de termen der wet, de Ministers, die alles aanwenden om te doen inschrijven, zijn buiten de wet en zij, die hen daarin volgen, bevorderen de onwettigheid. —

Het land is in spanning, wij ontkennen het niet, maar wie hebben daarvan de schuld? De Ministers. De ingezetenen worden tegen elkanderen opgezet, zij verdeelen zich in partijen, maar wie is daarvan de oorzaak? zij die eene wet als die op de bezittingen durfden verdedigen. — Inschrijvers en niet inschrijvers worden tegen elkanderen overgesteld, de eersten willen niet alléén de schade lijden, de tweeden willen zich niet laten dwingen tot eene daad, welke de wet vrijwillig noemt, de broeder wordt tegen den broeder opgezet, de vriend tegen den vriend, de vader tegen den zoon. Van waar dat onzalig werk? Van de ontwerpers der wet. —

En waarom schrijven 99 van de 100 in? Omdat zij er de minste schade in zien; omdat zij met certificaten betalende, slechts 75 van 100 betalen, en nog kunnen verzwijgen al wat niet in het oog springt. Waar is dan toch die edelmoedigheid der inschrijvers in gelegen? Vooreerst in hun eigenbelang, ten andere om de verderfelijke uitvinding der Ministers onschadelijk te maken. — De Ministers behoeven dus slechts den moed te hebben, om te ondernemen, wat nooit eene regering ondernam; de Ministers behoeven dus slechts te dreigen, om de onschendbaarheid der bezittingen te loochenen, het land in vuur en vlam te zetten, partijschappen te zullen ontwekken, en het Nederlandsche volk zal bereid zijn door zoenoffers de wraak dezer vertoornde goden af te koopen!

Waar is het gezond verstand der natie toch verhuisd?

Alleen het voorstel en de aanneming der agiotage-leening en der heffing, hebben geheel Nederland nedergedrukt; allerlei werkzaamheden doen uitstellen en staken en aan duizenden een deel van hun brood ontroofd. — Leening of belasting, altijd beknellen de stortingen gedurende *twee* jaren de beurzen, houden gedurende *twee* jaren de hand der milddadigheid terug en doen twee jaren de ondragelijken druk voortduren, waaronder de lagere klassen gebukt gaan. Leening of belasting, altijd kleeft er een beginsel van verderf aan.

Wij hebben de wet bestreden, voor dat zij wet was; wij zullen er ons zegel niet aan hechten nu zij wet is. — Die wet is onregtvaardig van het begin tot het einde. — Eene regtvaardige wet konde nimmer leening en belasting vermengen. — Kwam de leening niet vol, dan moest er volstrekt geene leening zijn, maar belasting en wel belasting voor allen gelijk. — Wat hebt gij nu? belasting tot 75 pCt. voor de vermogenden, belasting tot 100 pCt. voor de minvermogenden; belasting voor de eersten van hetgeen zij wel willen opgeven, belasting voor de anderen voor al wat zij bezitten; maar juist om die schreeuwende onregtvaardigheid is de wet onuitvoerlijk en zullen er nog wel mannen gevonden worden, die liever, dan de straf af te koopen, zullen lijden, met de meest lijdenden; geene bajonnetten zullen er noodig zijn om hen te doen bukken, maar geene bajonnetten zullen ook in staat zijn om de kreet der mishandelden te smoren, eene kreet van verontwaardiging, welke door geheel Europa weerklank zal vinden. —

Ja, er zullen nog wel mannen gevonden worden, die, van geen beteren toestand willen zijn, dan uwe armen-inrigtingen en gestichten van weldadigheid. — Te vergeefs toch geeft de wet aan de bestuurders derzelve *bevoegdheid* tot deelneming in de *vrijwillige* leening; niets dwingt hen, om er gebruik van te maken, het te doen blijft altijd eene *vrijwillige* daad, waarbij zij voor eene ongewisse schade van 100 pCt. 75 pCt. vrijwillig zouden ten offer brengen; dit kunnen, dit mogen bestuurders niet doen, zij kunnen voor dwang bukken, vrijwillig mogen zij het hun toevertrouwde niet weg schenken en ook daarom is de wet ONUITVOERLIJK, omdat het weldadig Nederland nooit zal gedogen, dat men van armen en behoeftigen een vierde meer afvordert, dan van de rijken. —

Schrijft in, gij die inschrijven wilt, schrijft in, gij die u hecht aan het stelsel van BEHOUD, maar wacht u, om hen die geen dwang willen zien, waar *vrijwillig* geschreven staat, te verguizen en spiegel de onnoozelen geene schrikbeelden voor; want zoo de leening en met de leening de onuitvoerbare wet valt en het stelsel van *behoud* tevens, dan zal het gansche land jubelen en met een dankbaar hart en eene milde hand de vijf millioenen, die de loopende dienst slechts vordert, door eenige opcenten op de bestaande belastingen opbrengen, om intusschen voor volgende jaren, door geleidelijke verbetering, het evenwigt tusschen ontvangsten en uitgaven te herstellen. —

Indien morgen DE KONING verklaart, dat hij de intrekking der wet zal doen voordragen en voor dit jaar het te kort door eene verhooging van eenige belastingen zal worden gedekt, om in het vervolg het evenwigt te herstellen, dan zal het crediet niet zijn geschokt, maar het geheel land zal *jubelen*, vreugde-kreten zullen worden aangeheven, vreugde-vuren zullen worden aangestoken en een nieuw verbond zal tusschen volk en Oranje zijn gesloten. —

GOD GEVE DEN KONING WIJSHEID!

## *Besturen en Administratien.*

§ § § De ONTVANGER der Directe Belastingen te Vlissingen, verwittigd bij dezen de Ingezetenen, dat hij van af Maandag den 18. tot en met Dingsdag den 26. dezer ingesloten, dagelijks van des voormiddags 10 tot des namiddags 2 uren, ten zijnen Kantore, Wijk L. No. 4, zal vaceren tot het overnemen der Inschrijvingen in de geldleening en Vrijwillige Bijdragen, volgens de wet van den 6. Maart 1844. (Staatsblad No. 14-2) zullende de Registers voor die Inschrijvingen bestemd, op laatstgemelde dag finaal gesloten worden, des namiddags om 3 uren.

Gedaan te Vlissingen, den 14. Maart 1844.

De Ontvanger voornoemd,

P. A. BOUVIN.

## NIEUWSTIJDINGEN.

### ENGELAND.

LONDEN, den 16. Maart. Met de stoompaket *Hibernia*, die te Liverpool berigten uit Nieuw-York van 29, Februarij ll. heeft aangebragt, is de tijding van een allervreeselijkst ongeluk ontvangen, hetwelk den vorigen dag nabij Alexandrie heeft plaats gehad. Het stoomfregat *Princeton* was met den President *Tyler*, verscheiden ministers en andere aanzienlijken, benevens derzelver dames, in alles 300 personen, uitgevaren, voornamelijk met oogmerk om proeven te nemen omtrent de dragt van een stuk geschut van nieuwe uitvinding, hetwelk kogels schieten moest van 230 pond. Men was bezig de rivier af te varen en bevond zich tegen den avond 20 minuten ver van Alexandrie, toen, bij het derde schot, het geschut aan stukken sprong. Gelukkiglijk schijnt de President zelf buiten bereik der uitbersting geweest te zijn; doch zes anderen, waaronder twee ministers, die van buitenlandsche zaken, Heer *Upshur*, en van marine, Heer *Gilmer*, verloren het leven; voorts de Commodore *Kennon*, de Kolonel *Gardiner*, de Heer *Virgil Maxy*, gewezen diplomatiek agent te Brussel, en de bediende van den President. De kapitein van het vaartuig, Heer *Stockton*, en een zijner midshipmen zijn zwaar gekwetst. Geene der vrouwen was gelukkiglijk op het dek, waar het ongeval gebeurde, daar zij juist in de kajuit aan tafel zaten. Maar door het geluid der uitbersting naar buiten gejaagd, moest Mevrouw *Gilmer* haren echtgenoot in de vreeselijkste folteringen den geest zien geven.

### FRANKRIJK.

PARIJS, den 17. Maart. Sedert eenigen tijd waren treurige geruchten in den faubourg Saint Jacques en in den faubourg St. Marceau in omloop. Men spreekt van een geheim genootschap, welks verblijfplaats onbekend was en waarvan de leden 's nachts in de omstreken der barrière verschenen, de jonge meisjes, die zij meester konden worden, opligtten en dezelve de vrijheid terug gaven, nadat zij aan dezelve de ongehoordste folteringen hadden aangedaan.

Acht of tien dagen geleden ontving de Heer *Blavier*, Commissaris van Politie diengaangaande aanklagten van verscheiden ouders, welke hem verhaalden dat hunne dochters, alle tusschen de twaalf en veertien jaren oud, de eene aan de barriere Fontainebleau de anderen aan de barriere St. Jacques waren aangesproken geworden, door welgekleede jongelieden, die haar hadden voorgesteld dezelve naar het bal te geleiden, en die haar daarna in zekeren zin gedwongen hadden met hen te souperen. Van het oogenblik, dat de maaltijd zoude eindigen, konden de meisjes niet zeggen wat met haar gebeurd was; want zij waren oogenblikkelijk in eenen lethargischen slaap gevallen; en wanneer zij de oogen weder hadden geopend, bevonden zij zich in eene van de afgelegen straten der genoemde wijken bij eene paal zittende; maar zij hadden spoedig ontdekt, dat zij op eene schandelijke wijze waren mishandeld, en binnen acht dagen waren er zes dezer jonge meisjes naar het hospice du midi gebragt moeten worden.

De Commissaris van Politie verzuimde van dien oogenblik af, aan niets, om de daders dier afschuwelijke misdaden te ontdekken, en zijn onderzoek werd met zoo veel beleid en ijver voortgezet, dat hij binnen weinige dagen de schuldigen op het spoor kwam. Hij ontdekte dat twaalf jonge lieden eene associatie hadden aangegaan, om hunne

dierlijke hartstogten te voldoen, en zich straffeloos aan de minderjarige buitensporigheden te kunnen overgeven. Te dien einde hadden zij in de *rue de Lorreine* een huis gehouden, aan hetwelk zij den naam hadden gegeven van *la tour de Nesle*; ieder hunner had den naam aangenomen van een der personaadjen van het drama van dien naam, en het vertrek waarin zoo veel afschuwelijke misdaden gepleegd moesten worden, werd door hen de kamer van Orsini genoemd. In dit vertrek werden de jonge meisjes, die den invloed van een sterkwekkend slaapmiddel ondervonden, gebragt; uit hetzelve onteerd en mishandeld, in een der naburige straten neergezet.

Ten gevolge der wijze maatregelen, door den Commissaris van Politie genomen, waren eenige dagen toereikend om successivelijk de schuldigen te arresteren, die zich thans ten getale van twaalf, in handen der Justitie bevinden.

## BELGIE.

BRUSSEL, den 18. Maart. Eene poging tot moord, gevolgd door eenen zelfmoord, heeft heden in de volkrijke wijk van den Sablon schrik en ontsteltenis verspreid. *Leonard Constant van Vooren*, bakkersknecht, had sedert eenigen tijd de dochter van de weduwe *Schenis*, bakkerin, wonende in de straat Rollebeek, met zijne aanzoeken lastig gevallen; maar dit meisje scheen zeer ongeneigd om dezelve te beantwoorden; in oogenblikken van minnenijd had de afgewezen minnaar, herhaaldelijk, zoowel woordelijk als schriftelijk het meisje met den dood bedreigd; deze bedreigingen waren zelfs zoo uitdrukkelijk geworden, dat *Van Vooren* ten dien opzigte gedagvaard was om den 20 dezer maand voor de Correctionele regtbank te verschijnen.

Heden ochtend zeer vroeg had *van Vooren* de herbergen in den omtrek van den Sablon bezocht; tegen zes uren eindelijk is hij, met een makker, het huis van de weduwe *Schenis* binnengetreden, en aan de deur van de slaapkamer dezer weduwe gekomen, die zich met hare dochter nog te bed bevond; heeft hij in die rigting twee pistoolschoten gelost, maar zijn bevende arm deed gelukkig de rigting van het wapen veranderen, een derde en vierde schot door hem aan de ingang van de plaats gelost, waar zich de knechts bevonden, hebben insgelijks niemand verwond. Alleen een kogeltje heeft den arm van eene meid, in eenen hoek verborgen, getroffen.

Eindelijk heeft *van Vooren*, wiens woede den hoogsten trap had bereikt, een vijfde pistool op zichzelven gerigt en zich doodgeschoten. Het vreesselijk misvormde lijk is oogenblikkelijk naar het gasthuis overgebragt.

De persoon die *Van Vooren* vergezelde is verdwenen.

## NEDERLANDEN.

— Wij vernemen, dat den 17. dezer van Hellevoetsluis naar zee gestevend is Zr. Ms. stoomschip *Bromo*, kommandant de luit. ter zee 1. klasse *de Smith van den Broecke*, gedestineerd naar Batavia, moetende vooraf nog de Engelsche kust, waarschijnlijk Falmouth, aandoen.

# Ingezonden Stukken.

## NUTTIGE WENKEN

TER HERINNERING GETROKKEN UIT

## HET BOEK VOOR VORSTEN EN VOLKEN.

*(Vervolg en slot van onze vorige.)*

De schrijver klaagt over het gemis van een hoofddenkbeeld, dat de finantien op denzelfden trap als de andere takken der openbare dienst moest brengen. — Hij voorspelt aan de finantien, dat zij zich naar de eischen van den tijd zullen moeten voegen, en dat hij het beste varen zal, die het waagt de baan te openen. En — zegt hij —, wat nog meer is, deze voorspelling zal uitkomen, hetgeen niet met alle voorspellingen het geval is. — Volgens hem worden de finantien te zeer op zich zelve behandeld, te zeer afgescheiden van wetgeving, buitenlandsche zaken en krijgswezen. Men vordert van haar de behoefte, en laat haar dan toezien, hoe zij die opbrengen. — Hij besluit: « wetenschap is magt, maar zedelijkheid ook; daarom zijn publieke spelen, loterijen, ambtsverkoopingen, enz. reeds verdwenen, en zullen overdrevene regten van invoer, ondoelmatige verboden van invoer, monopolien, en verscheidene fiskale misbruiken meer, door de openbare meening verdrongen worden, wanneer de regeringen deze niet hooren willen, en dit houd ik voor een groot ongeluk; want de staatsburger behoort de regering voor wijzer, sterker en zedelijker te kunnen houden, dan hij zelf is, of met eenige anderen van zijnen stand zijn kan." —

*Handel en verkeer* worden met de volgende zinsnede geopend: « Wie tegenwoordig nog een kind is, kan het misschien beleven, dat de handel genoodzaakt zal zijn om de overoude manier weder te volgen, dat namelijk de vrachtvoerman en schipper weder met den eigenlijken Koopman in één persoon vereenigd worden, dewijl de overdrijving van het crediet geven en nemen iedereen afkeerig zal maken om zaken te doen zonder gereede betaling en persoonlijke onderhandeling."

De schrijver acht het een nadeel dat de oude eenvoudigheid van levenswijs van den handelstand geweken is. « Slechts door deze eenvoudigheid wordt eene ophooping van kapitaal mogelijk, die verliezen wederstaat, welke in den loop van uitgebreide zaken naauwelijks ooit geheel uitblijven. — Tot mijn leedwezen — voegt hij er bij — zie ik ook het normale handelsvolk *de Hollanders*, zich van deze goede zijde afwenden, terwijl hetzelve het onaangename behoudt, dat ook aan deze eenzijdige ontwikkeling niet ontbreekt." — De geschiedenis van den handel wordt, zeer juist, beschouwd als die der verstandelijke en staatkundige vorming der nieuwere volken. Het kan den koopman niet ten kwade worden geduid, als hij geen patriot *quand même* is; want in die stemming ligt de waarborg dat de regering het niet al te erg kan maken, zonder de hoofdbron van hare inkomsten te verstoppen. — De staatsschuldeischers en actiehouders in den tegenwoordigen tijd voor eene soort van mederegenten houdende, mag men het er tevens voor houden dat het de handel is die de oorlogen bijna onmogelijk heeft gemaakt; want wie alleen de middelen daartoe zou kunnen verschaffen, moet geene opofferingen schuwen om den vrede te bewaren. — Volgens des schrijvers overtuiging zal de noodzaak ten laatste een eind maken aan het stelsel van afsluiting, en het bespoedigde verkeer ieder het vak aanwijzen, waartoe hij eigenlijk geroepen is. Maar hoe en waarin het eigenaardige der volken hierbij zal bewaard blijven, en het edele en poëtische zich zal kunnen ontwikkelen is hem nog niet duidelijk. — Eindelijk zegt hij, niet zonder grond: « Als de Engelschen het zoo ver kunnen brengen, dat de Oostersche vrouwen openlijk in gezelschappen van mannen kunnen schitteren, voeren zij ook daar het rijk der mode met al deszelfs artikelen van handel in, en hebben meer gewonnen, dan wanneer zij een koningrijk aan zich hadden onderworpen." —

*De uitwisseling van gedachten* heeft zich in middelen zien vermeerderen en is oorzaak dat men tegenwoordig overal God volgens zijne overtuiging kan dienen en met hetzelfde geld overal als een man van de wereld leven en zich onderrigten. — Zich geheel af te sluiten in den tegenwoordigen tijd is niet wel mogelijk, — ook ligt in het verkeer zelf geen gevaar maar in deszelfs valsche en gebrekkige opvatting ligt het voor allen. — Onder de middelen door welke de volken zich ontwikkelen en beschaven, wordt de zee geacht het krachtigste te werken, want, lezen wij hier — « de wereldhandel is even gewigtig voor de verstandelijke ontwikkeling, als de zeedienst voor de staatkundige." — De bevaarbare rivieren en kanalen worden de slagaderen der volken genoemd. — De wegen zijn niet minder belangrijk voor de ontwikkeling. — « PETER DE GROOTE, zoo vinden wij hier opgeteekend, — wist zeer wel wat hij deed, toen hij de hoofdstad van zijn rijk in een veroverd moeras, maar in verbinding met den oceaan bouwde, en Spanje verloor alleen daarom weder, omdat Lissabon aan zee ligt." — De gevolgen van het bespoedigde en vermeerderde verkeer worden opgegeven: « Trouwhartigheid, gastvrijheid en hoekige originaliteit moeten wel verdwijnen; er zal alzoo eene soort van gelijkheid, een conventionele stempel worden ingevoerd; maar gelijk de zaken nu staan, is het niet te begrijpen, hoe men anders zou moeten blijven, dan men worden moet; en ik geloof, dat de regeringen niet slechts wegens de finantiële noodwendigheid, maar ook uit allerlei beweegredenen, alles moeten aanwenden, om de algemeene beweging tot ontwikkeling en beschaving te begunstigen en voort te zetten. Want vooreerst wordt de tevredenheid van den grooten hoop vermeerderd door het vermeerderen der winsten; ten tweede is de onderdaan, hoe kundiger en ervarener hij is, ook des te rustiger en gehoorzamer; en eindelijk komt door het toenemende verkeer eene concurrentie tusschen alle regeringen tot stand, welke aanmatigingen, eigendunkelijke en geweldadige maatregelen en ongewone gestrengheid van allen te gelijk onmogelijk zal maken." —

*De voortleiding van denkbeelden* wordt dagelijks krachtiger, en plegt men vroeger te zeggen: « er zijn geene kinderen meer," — men zal er weldra bijvoegen « er zijn geene volwassenen meer, wie men iets kan wijs maken." — « Dit realismus, dit naakte, alle poëzij verdringende proza, deze uitsluitende heerschappij van het tastbare en berekenbare, — gelooft de schrijver — dat het onvermijdelijke gevolg is der terugwerking van Noord-Amerika op Europa. — Wij voor ons gelooven dat men niet voorbij kan ook aan andere oorzaken te denken. Hij laat er op volgen: « Daarop kan men echter rekenen dat ten gevolge dezer bestendige wrijving, de volken zeer moeijelijk te beheerschen zullen zijn en dat men weder genoodzaakt zal wezen aan eene organische onderschikking te denken, welke men moedwillig heeft vernietigd, in plaats van haar met den tijd in overeenstemming te brengen en zich ten nutte te maken." —

In twee gezegden meent de schrijver een kort begrip van de vorige en tegenwoordige gesteldheid der maatschappij te kunnen geven. « Voorheen zeide een oude bediende wel eens tot zijnen heer: « Ik hoop dat mijn zoon eens in uw huis zal dienen, gelijk ik nu doe." Nu zal hij zeggen: « Ik hoop dat mijn zoon iets zal leeren, en niet noodig zal hebben te dienen, zoo als ik doe." —

*Het huwelijk* geeft den staat een toereikenden waarborg. Hierdoor alleen wordt de vreemdeling burger, de onrustige een gezeten mensch, de woesteling getemd. — Zou het volgende waarheid zijn? « Wij zijn in zulk een tegennatuurlijken toestand der burgerlijke en kerkelijke maatschappij geraakt, dat juist de tijd der kracht, de magtigste hartstogt en de eerlijkste verkleefdheid het slechtste vaart, dat de grondpilaar der zedelijkheid dagelijks meer verzwakt wordt, en dat de kracht van het geld boven die van het hart op eene inderdaad walgelijke manier dagelijks meer de overhand neemt." —

*Snel verworven rijkdom* acht de schrijver nadeelig voor hem, wien hij ten deel viel, maar ook voor de maatschappij in het algemeen. « Kooplieden en fabrikanten — zegt hij — zullen dan slechts rijk blijven, indien zij zich van een bekrompen beginsel hebben omhoog gewerkt, en zij door ondervinding weten hoe moeijelijk het is, eerlijk rond te komen en een noodpenning voor eenen slechten tijd over te leggen. Deze blijft zelden lang uit, en vindt hem, die waagziek of op genot belust is, in verwarde, hopelooze omstandigheden." — « Voorheen waren de Hollanders daarom de beste kooplieden, omdat zij weinig, maar zeker wilden winnen, met orde en spaarzaamheid leefden, persoonlijk crediet zochten en gaven, en omtrent ligtzinnige bankeroetiers onverbiddelijk waren, zoowel door de wetgeving, als ook en nog meer door de algemeene verachting en bespotting." —

*De parvenu* wordt geschetst in de volgende trekken: « Hij wil door zijne vertering doen vergeten wat hij geweest is, en daagt daardoor moedwillig den nijd en de afgunst uit. Hij heeft ontbeerd, gekropen, gewerkt; thans wil hij zich schadeloos stellen, genieten, in de maatschappij eene rol spelen en ledig gaan. — Het gebrek aan opvoeding, dat in geene omstandigheden te verbergen is, en het zekerste het evenwigt bewaart, moet door groote verbeteringen, liefhebberij voor kunsten en wetenschappen en eene schitterende vertooning verborgen worden." —

*Iets, dat overal ontbreekt* en dus ook aan de meeste organen der openbare magten, is kracht, om zich in alle voorkomende gevallen als zoodanig te beschouwen, in den geest van het geheel, zonder hardheid, zonder ontijdige praalzucht te handelen en de hun toebedeelde rol in overeenstemming met de medespelers en het stuk uit te voeren." — Het is wel zoo « de kundigste organisatie is onvermogend om den geest van het staatsligchaam tot in deszelfs vingertoppen te drijven; de beste voornemens, de beste besluiten gaan [illegible] door de uitvoering te niet, ja worden dikwijls tot een vloek." —

Hij vervolgt: « Geen volk is omwentelingsgezind; integendeel zijn zij allen niet eens genoeg hervormingsgezind. Zij hebben gaarne, dat men voor hen denkt, zorgt, wijs en behendig is in gebruik maken van oogenblikkelijke gunstige omstandigheden. Waarlijk groote mannen kunnen alles van hun volk verkrijgen. — Slechts mogen zij den grondslag hunner regering niet ontrouw worden, gelijk NAPOLEON der omwenteling ontrouw werd. — Wel wil ieder volk op zijne manier behandeld zijn; maar wie hartelijk spreekt, menschelijk handelt, het onvermijdelijke zoo doet en lijdt, als of het uit vrijen wil geschiedde, die zal overal geacht, en, wanneer hij beminnenswaardige zwakheden en eene middelbare hoogte in alles heeft, ook bemind worden. — Hij besluit: « Het is zoo waar, *dat er voor gezorgd is dat de boomen niet tot in den hemel opgroeyen*; maar even waar is het, dat zij ook in gepaste grootte volkomener, schooner en krachtiger konden zijn, dat de dorre tak beter weggenomen, de stam schooner en schilderachtiger kon wezen, zonder op iets ongewoons aanspraak te maken. — Het is derhalve ten slotte *de kracht*, welke ontbreekt. Waren de menschen slechts zoo verstandig om te begrijpen, dat hun wezenlijk nut bestaat in een oplossen in het algemeene, en dat eerlijkheid de beste staatkunde is, dan zouden wij het eene, dat wij missen, reeds aanmerkelijk nader bij zijn. —

Ziedaar eenige wenken uit een hoogstnuttig boek, ter nedergeschreven, met het uitsluitend doel om tot verder nadenken en tot aandachtige overweging te strekken. De gevoerde redeneringen zijn met kalmte te boek gesteld en kunnen in de verte niet van eene al te partijdige beschouwing beschuldigd worden. — Waarlijk, wel zijn hier leeringen en nuttige wenken te vinden, niet minder belangrijk voor den vorst als weldadig voor het volk. — Mogten zij niet verloren gaan en ook heilzaam zijn voor Nederland!

H. 15. Maart 1844. VOGELSANG.



## ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 21. Maart. Sedert den 19. dezer zijn alhier ter reede gekomen. Voor Antwerpen bestemd:

Le ans Repos, J. Sahlfeld, Londen, stukgoed; Johanna, Fredrich, J. Thode, Weile, garst; Diana, J. Gress, Hull, stukgoed; de Vrouw Lukje, J. Bingering, Delsum, garst.

Voor Dordrecht bestemd:

B. J. Kranenburg, Clara Geerdruida, Liverpool, klipzout.

## MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

21. Maart 1844.

| De Nederlandsche mudde. | | De Nederlandsche mudde. | |
|---|---|---|---|
| J. Zeeuwsche Tarwe | f 8.55 | Winter garst | f 4.25 |
| N. dito dito | « 7.80 | Zomergarst | « 4.25 |
| J. Walch. dito | « 9.00 | J. Paardenboonen | « |
| Nieuwe dito | « 8.00 | W. Witte Boonen | « |
| N. Rogge | « 4.25 | W. Bruine dito | « |
| W. Groene Erwten | « | N. W. Paardenboonen | « 5.70 |
| Z. dito | « | N. Z. dito | « 5.55 |
| Koolzaad | « | Raapolie | f 39.50 p. v. |
| W. dito | « | Patentolie | « 42.00 « |
| St. Joosland dito | « | Lijnolie | « [illegible] « |
| Haver | « | Raapkoeken f [illegible] | de 1040 st. |
| Boekweit | « | Lijnkoeken « 8.50 | « 100 « |

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BENTEM.